

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: K. O., bytem H., zastoupeného advokátkou JUDr. Lenkou Faltýnovou, se sídlem nám. Míru 143, 344 01 Domažlice, proti žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2 (dále jen MPSV), v řízení o žalobě ze dne 13.10.2010 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2010 č.j.: X o podporu v nezaměstnanosti a o nákladech řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28.3.2014 č.j. 16Ad 3/2013-63,*

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 13.10.2010 doručenou dne 18.10.2010 Městskému soudu v Praze s připojenou kopií napadeného rozhodnutí se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí MPSV ze dne 11.8.2010 č.j.: X, jímž bylo jeho odvolání zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Klatovech (dále jen **ÚP**) č.j. X ze dne 11.6.2010, kterým mu nebyla přiznána podpora v nezaměstnanosti ode dne 10.3.2010, neboť jak v odůvodnění rozhodnutí ze dne 11.8.2010 žalovaný uvedl, dne 10.3.2010 požádal žalobce o zprostředkování zaměstnání a na základě této žádosti byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání, současně požádal i o přiznání podpory v nezaměstnanosti a doložil dokument „Okamžité zrušení pracovního poměru podle ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., **zákoník práce**, ze dne 3.3.2010 od zaměstnavatele A., s.r.o., se sídlem H., v němž bylo uvedeno, že zaměstnavatel s ním okamžitým zrušením ukončuje pracovní poměr pro porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem; dále bylo citováno znění § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., *o zaměstnanosti* (dále jen **zákon**), dle něhož nárok na podporu v nezaměstnanosti nemá uchazeč o zaměstnání, se kterým byl v době posledních 6 měsíců před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání

zaměstnavatelem skončen pracovněprávní vztah z důvodu porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem; to platí i v případě skončení jiného pracovního vztahu z obdobného důvodu; proto vydal ÚP dne 14.6.2010 rozhodnutí č.j. X ze dne 11.6.2010 o nepřiznání podpory v nezaměstnanosti žalobci od 10.3.2010; o podaném odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím ze dne 11.8.2010, kdy odvolací orgán po přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, ve smyslu § 89 odst. 2 *správního řádu* (zákon č. 500/2004 Sb.), dospěl k závěru, že odvolání není důvodné a nelze mu vyhovět, jelikož i když dne 16.4.2010 žalobce doložil úřadu práce sdělení advokátky JUDr. Faltýnové o tom, že zaměstnavatel uznal absolutní neplatnost svého právního úkonu a uznal, že ze strany žalobce nedošlo k porušení právních povinností, a strany se dohodly na ukončení pracovního poměru dohodou ke dni 4.3.2010, což bylo doloženo „Dohodou o rozvázání pracovního poměru se zaměstnavatelem A., s.r.o.“, v níž bylo uvedeno, že pracovní poměr končí dohodou ke dni 4.3.2010. Žalovaný dále zdůraznil, že dle něho jen soud je podle § 72 zákoníku práce příslušný k tomu, aby posoudil, zda okamžité zrušení pracovního poměru zaměstnavatelem se zaměstnancem je neplatné, a to na základě žaloby, nebo je možno uzavřít soudní smír; pokud však soud o neplatnosti rozvázání pracovního poměru nerozhodl, je okamžité zrušení pracovního poměru platné a na jeho platnosti nic nezmění ani následné ujednání stran. Odvolací orgán, tj. žalovaný, nepopřel právo zaměstnance a zaměstnavatele uzavřít dohodu o narovnání a narovnat tak vzájemné sporné nároky, avšak pouze uzavření dohody o skončení pracovního poměru a dohody o narovnání neznamena neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru, proto nebylo odvolání vyhověno.

*Zdejšímu soudu byla věc doručena dne 10.1.2013 na základě pravomocného usnesení Městského soudu v Praze č.j. 4Ad 61/2010-48 ze dne 6.12.2012 s ohledem na článek XXV. bod 1 zákona č. 396/2012 Sb., jímž došlo s účinností od 26.11.2012 ke změně § 7 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), tj. ke změně místní příslušnosti, proto k rozhodnutí ve věci byl nadále dle místa bydliště žalobce příslušný zdejší soud.*

*Rozsudkem ze dne 28.3.2014 č.j. 16Ad 3/2013-63 zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a také proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve spisech; žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na nákladech řízení částku 7.808,-Kč nejpozději do 1 měsíce od právní moci rozsudku. Soud se totiž neztotožnil s názorem žalovaného, že uzavření dohody o narovnání a o skončení pracovního poměru ze dne 5.5.2010 nemohlo anulovat účinky okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 3.3.2010. Názor žalovaného podle soudu neodpovídá aktuální judikatuře Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) ani nyní platnému zákoníku práce. Přijetí tohoto názoru by mělo za následek, že by dohoda o narovnání pozbyla svého významu, a žalobce by neměl se svým zaměstnavatelem důvod takovou dohodu vůbec uzavírat. Dohodou o narovnání přitom zaměstnanec a zaměstnavatel ukončili pracovněprávní vztah k oboustranné spokojenosti, což je nepochybně i jeden z cílů právní úpravy. Dohoda stran má vždy přednost před rozhodnutím soudu. Nelze přehlédnout, že podmínkou uzavření dohody o narovnání není též probíhající soudní řízení o neplatnost rozvázání pracovního poměru. Na dohodu mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem uzavřenou během řízení o posouzení žalobcova nároku na podporu v nezaměstnanosti je proto třeba nahlížet jako na*

dohodu zcela nahrazující rozhodnutí soudu ve věci neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru. Podle této dohody účastníci dospěli k závěru, že žalobce neporušil své pracovní povinnosti. Podpisem dohody bylo anulováno oznámení o okamžitém zrušení pracovního poměru. Pracovní poměr byl ukončen dohodou ke dni 4. 3. 2010. Zaměstnavatel se zároveň zavázal zrušit původní potvrzení o zaměstnání a vydat zaměstnanci nové s aktualizovanými údaji. Nebyla tak dána překážka nároku na podporu v nezaměstnanosti.

Proti uvedenému rozsudku zdejšího soudu ze dne 28.3.2014 č.j. 16Ad 3/2013-63 podal *žalovaný včasnou kasační stížnost* ze dne 29.4.2014, neboť nesouhlasil s názorem soudu, že jeho postup byl v rozporu s aktuální judikaturou NSS a též považoval pracovní poměr žalobce za ukončený právě okamžitým zrušením ze strany zaměstnavatele s tím, že nepostupoval v rozporu s uvedenými rozsudky NSS č.j. 6 Ads 112/2012-50 a č.j. 6 Ads 115/2012-32 ze dne 12.12.2012 a č.j. 4 Ads 104/2010-76 ze dne 8.10.2010, neboť ty dopadají na jiný skutkový stav.

Následně NSS rozsudkem č.j. 8 Ads 69/2014-31 ze dne 27.5.2015 *shledal kasační stížnost žalovaného důvodnou, proto zrušil rozsudek zdejšího soudu ze dne 28.3.2014 č.j. 16Ad 3/2013-63 a věc mu vrátil k dalšímu řízení*, neboť se neztotožnil s jeho názorem, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož je z něj bezpečně zřejmé, že žalovaný považuje za jediný přípustný způsob následné revokace okamžitého zrušení pracovního poměru pouze soudní rozhodnutí o určovací žalobě nebo schválení soudního smíru o tom, že pracovní poměr nezanikl a trvá i nadále. Žalovaný rovněž zdůraznil, že okamžité zrušení pracovního poměru je na rozdíl od výpovědi dané zaměstnavatelem neodvolatelné a na jeho platnost nemá vliv ani následná dohoda o skončení pracovního poměru a dohoda o narovnání. Skutkový stav, ze kterého správní orgány vycházely, rovněž nebyl v rozporu s obsahem správního spisu.

Dále bylo uvedeno, že krajský soud preferoval mimosoudní řešení věci k „*oboustranné spokojenosti*“ účastníků pracovněprávního vztahu, které považoval za účinnější oproti úpravě rozhodnutím soudu, ale NSS se neztotožnil s tímto názorem. Přestože má úprava pracovněprávních vztahů svůj základ v právu soukromém, nepochybně významný je rovněž její „*veřejnoprávní přesah*“. Tak je tomu i při úpravě podmínek, za nichž nemá uchazeč o zaměstnání nárok na podporu v nezaměstnanosti. Ačkoli jsou podmínky pro existenci tohoto nároku založeny pohnutkami a následným jednáním soukromých osob, splnění těchto podmínek již částečně leží vně dispozice těchto subjektů. Pokud tedy krajský soud preferuje řešení směřující k plné spokojenosti resp. k uspořádání v zájmu zaměstnance a zaměstnavatele, pak jinou otázkou je, zda takové řešení může vždy účinně měnit splnění podmínek k výplatě dávky veřejnoprávní povahy - podpory v nezaměstnanosti.

Rovněž bylo poukázáno na rozsudek NSS ze dne 11.12.2014 č.j. 3 Ads 88/2014-37 v skutkové podobné věci, dle něhož je podání žaloby dle § 72 zákoníku práce nezastupitelné. Pokud je žaloba podána, je možné činit úkony, které by byly za standardní situace možné jen před uplynutím výpovědní doby. V tomto režimu lze například výpověď se souhlasem druhého účastníka odvolat (*blíže k tomu rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15.4.1999, sp. zn. 21 Cdo 2625/98*). U okamžitého zrušení pracovního poměru taková možnost z povahy věci dána není. Tím spíše je však třeba, aby ona spornost o platnosti okamžitého zrušení pracovního poměru nebyla ponechána, i pro účely zákona o zaměstnanosti, pouze na vůli účastníků pracovního vztahu. Je objektivní skutečností, že zaměstnavatel se žalobcem

okamžitě zrušil pracovní poměr. Žalobce tuto skutečnost prokazatelně sdělil úřadu práce. Tato skutečnost je, vedle soukromoprávních účinků (další trvání pracovního poměru), též jednou z hypotéz, za kterých nelze přiznat podporu v nezaměstnanosti. Pokud je ve správním řízení zjištěno, že byl pracovní poměr rozvázán tímto způsobem, není v rozporu s principem autonomie vůle, pokud správní orgán vyžaduje splnění judikaturou stanovených předpokladů k případné změně této objektivní skutečnosti. Takovým předpokladem je i podání žaloby podle § 72 zákoníku práce.

Dle NSS okamžité zrušení pracovního poměru je účinné doručením druhé straně, odvolat jej lze pouze před jeho doručením. Jeho účinky nastupují okamžitě. Žalobce podal s odstupem pouze několika dnů žádost o přiznání podpory v nezaměstnanosti. Skutečná motivace k narovnání právního jednání může být různá, tím spíše, pokud účinky takového postupu nesměřují pouze navzájem, ale i vně účastníků pracovněprávního vztahu k subjektům veřejného práva. Případná neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru je neplatností relativní, je třeba se jí dovolat. Nadále je třeba vycházet z toho, že pokud nebyla platnost takového rozvázání pracovního poměru zpochybněna žalobou podle § 72 zákoníku práce, je třeba na pracovní poměr hledět jako na platně rozvázaný, právo domáhat se jeho neplatnosti zanikne a je třeba takový úkon považovat za platný. Soud nemůže v jiném řízení posuzovat platnost rozvázání pracovního poměru ani jako předběžnou otázku (srov. např. rozsudku ze dne 27.7.2010, sp. zn. 21 Cdo 660/2009). Tím spíše tak nemůže bez dalšího činit správní orgán při úvaze o splnění podmínek pro přiznání nároku na podporu v nezaměstnanosti. Podáním žaloby totiž dává účastník těchto řízení najevo, že pracovní poměr nemusel skončit. Na tuto situaci mají správní orgány možnost adekvátním způsobem procesně reagovat přerušením řízení a vyčkáním na výsledek soudního řízení, po kterém budou právní poměry účastníka vyjasněny. Podle § 54 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, zjistí-li se dodatečně, že podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci byla uchazeči o zaměstnání neprávem odeprána nebo přiznána anebo poskytována v nižší částce, než v jaké náležela, anebo přiznána od pozdějšího dne, než od kterého náležela, dodatečně se přizná nebo zvýší a doplatí. Obdobně se postupuje, bylo-li příslušným orgánem rozhodnuto, že skončení pracovněprávního nebo jiného pracovního vztahu v případě uvedeném v § 39 odst. 2 písm. a) je neplatné.

Také bylo podpůrně poukázáno na § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, č. 155/1995 Sb., v němž jsou mimosoudní dohody o neplatnosti skončení pracovněprávního vztahu explicitně připuštěny, s podmínkou jejich uzavření po podání návrhu na určení neplatnosti skončení tohoto právního vztahu. Jestliže jsou mimosmluvní dohody výslovným ustanovením právního předpisu připuštěny při hodnocení doby účasti na pojištění, avšak za zcela konkrétně definovaných podmínek, není žádného důvodu nevyžadovat jejich splnění tehdy, pokud správní orgán posuzuje splnění podmínek pro přiznání nároku na podporu v nezaměstnanosti. Je tomu tak s ohledem na princip jednoty a bezrozpornosti právního řádu.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Ve věcech uchazečů o zaměstnání a jejich podpory v nezaměstnanosti rozhoduje specializovaný samosoudce mající práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.*).

V této věci se podanou žalobou domáhal žalobce zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodů v ní uvedených. *Zdejší soud vázán právním názorem vysloveným ve shora citovaném rozsudku NSS ze dne 27.5.2015 (§ 110 odst. 4 s.ř.s.), na jehož odůvodnění pro stručnost odkazuje, jelikož je všem účastníkům znám, proto žalobu ze dne 13.10.2010 zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (výrok I. rozsudku), neboť postup žalovaného byl dle NSS v souladu s platnou právní úpravou i judikaturou NSS.*

Ve věci žalobce neměl úspěch a žalovaný správní orgán sdělil, že v případě úspěchu nebude uplatňovat právo na náhradu nákladů řízení před soudem, neboť mu v souvislosti s ním žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení ani ohledně řízení o kasační stížnosti, jak vyplývá z § 60 odst. 1 ve spojení s § 110 odst. 3 věta první s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno; *nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.*

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 31. srpna 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně